

Moje miasteczko / Jadwiga Edyta Lodwich

Ach!... te moje kochane,
senne, kresowe miasteczko.
Rozsiadło się nad Bugiem
i nad małą rzeczką.
I z niewielkiego wzgórza
patrzy w jasne doliny –
w zielone pola, łąki –
okiem pięknej dziewczyny...

Którą budzą poranne,
pierwsze słońca przebłyski,
z nimi dźwięczny śpiew ptaków,
ryk krowy na pastwisku.
A jeziora zalotnie
lustrem wody mrugają –
co przy lasach i bagnach
cichuteńko się czają.

Z nich to największe Białe,
które o letniej porze
łudząco tak wygląda
jak lazuru morze.
Czy przypadkiem nie skradło
trochę złotego nieba
i rozniosło jak pędzlem
po piaszczystych swych brzegach?...

Tam... w oddali leniwie,
rzeka Bug sobie płynie –
nieokiełznana, dzika –
w swej zielonej dolinie...
wijąc się brzegiem krętym
i wierzbami porośłym.
Jak przyjemnie jest słuchać
jej szmer cichy... miłosny...

Ta dziewiczość przyrody,
jej czar – to duma nasza.
Moje rodzinne miasto
wszystkich mile zaprasza.
Drzwi otwiera dla świata –
tu czeka Was kolorowy
ten Poleski Festiwal
Międzynarodowy.

Mojej małej Ojczyzny,
historia przebogata.
Ty Włodawo pamiętasz
dawne, minione lata.

I masz tu czym się chlubić –
więc dumnie patrzysz z góry.
Tu się u ciebie kiedyś
spotkały trzy kultury!

Tak mówią o tym ludzie,
szumią prastare lasy,
krzyczą domy, ulice –
takie to były czasy...
I z wiatrem przeminęły –
a dziś nam nie po drodze.
I nikt już się nie modli
w żydowskiej synagodze.

Pozostały świątynie,
które łączy ulica.
Tak blisko siebie stoją:
kościół, cerkiew, bożnica.
Chociaż nasze tęsknoty,
nie zmieniają życia nurtu –
to przywodzi nas pamięć
na spotkanie trzech kultur.